

[Svend Heiselberg]

Lad mig slå fast, at vi ikke nu skal til at arbejde for en politisk union, hvor beslutninger flyttes fra det enkelte land til Parlamentet i Strasbourg eller Luxembourg. At lade sig regere fra Europa-Parlamentet ligger langt fra en liberal grundopfattelse og fra vore demokratiske traditioner. For os er det afgørende, at beslutningerne træffes hos dem, de vedrører, altså at beslutningsprocessen er meget decentral. At lade beslutninger, som lige så godt kunne afgøres i de enkelte lande, afgøre af Europa-Parlamentet, ville være en unødigt centralisering. Og jeg er enig med udenrigsministeren i hans bedømmelse af Spinellibetænkningen. Spinellibetænkningen er et udmærket diskussionsoplæg for 8. og 9. klasse, og måske ønsker de engang en union som den, Spinelli beskriver, men i så fald er det dem, der skal træffe beslutninger for deres fremtid.

Men der er ingen tvivl om, at det institutionelle samarbejde er et samarbejde, der garanterer de små lande indflydelse. Hvis der ikke er nogle spilleregler, nogle traktater, vil det normalt være de store lande, der afgør, hvordan tingene skal falde. Se på Europa før anden verdenskrig! Fra 1864 og frem til etableringen af NATO og EF var det 3-4 store lande, der bestemte, og alle vi andre måtte indrette os herefter; vi bestemte aldrig noget selv. De, som vil forkaste institutioner og traktater, går ind for jungleloven i det europæiske liv. Konsekvensen af deres standpunkt er, at Danmark har nul indflydelse.

Det er lykkedes for Folkebevægelsen mod EF med grundig medieforurening at skabe det indtryk, at vi ville have større indflydelse uden spilleregler. Der er både i Norge og i Sverige en voksende interesse for EF. De misunder Danmark og ser Danmark som et land, der har opnået det bedste af to verdener. Vi er en del af Norden og en del af Europa.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg får lyst til at sige, at man bliver lidt skeptisk, når man hører hr. Svend Heiselberg tale så varmt om miljøsager, om forureningsbekæmpelse og endog om de vilde dyrs bevarelse.

Hr. Svend Heiselberg sagde i øvrigt, at det var meget lidt liberalt at gå ind for fælles

parlament. Betyder det, at venstres ordfører mener, at venstres repræsentant i EF-Parlamentet, hr. Haagerup, var meget lidt liberal, da han stemte for Spinelliplanen? Og mener hr. Svend Heiselberg, at fru Tove Nielsen og hr. Brøndlund Nielsen var meget lidt liberale, da de undlod at stemme? Fru Tove Niensens begrundelse for at undlade at stemme var jo netop, at vi er bange for, at man tager et for hurtigt skridt, ikke, at man var imod Spinelliplanen og en ny traktat. Mit spørgsmål lyder altså, om disse tre repræsentanter for venstre, der sidder i et EF-Parlament, som ikke er så vigtigt som dette her, men som dog er valgt, og som nu skal gå ud og forsvare deres politik, har optrådt meget lidt liberalt.

Ole Bernt Henriksen (KF):

For denne meget fyldte sal skal jeg takke udenrigsministeren for hans svar til forespørgerne, og jeg skal også i hovedsagen henvisse til det meget udførlige svar, som jo nu bliver udgivet, og som man derefter vil kunne læse.

Jeg forstår, at det har været hensigten, at vi i dag skulle have den overordnede drøftelse om EF og EFs fremtid, og jeg synes, et godt udgangspunkt for en sådan drøftelse kunne være en overvejelse af, hvad EF egentlig er for noget.

EF-modstanderne i Folkebevægelsen ynder jo at fremstille EF som en overstatslig organisation på vej mod en union, hvor landenes og i ganske særlig grad Danmarks særpræg udslettes af Spinelli og Genscher og Colombo og andre romerske, germanske og filistrøse ting. Samtidig er EF ifølge Folkebevægelsen ineffektivt og bureaukratisk, og om EF-Parlamentet gælder ifølge Folkebevægelsen, at det både er betydningsløst og et udmærket forum for modstand mod EF, hvad man jo kan se på disse plakater, som blomstrer omkring og ved siden af bøgeløvet rundt omkring i vort fædreland.

Jeg skal nu ikke hæfte mig stærkt ved de dybe indre modsætninger mellem de forskellige anbringender om EF. Man er jo vant til ikke bare lidt af hvert, men til næsten alt fra Folkebevægelsens side. Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at EF hverken er en overstatslig institution eller på vej mod en union. Sandheden er, at EF siden slutningen af 1950erne mere og mere har udviklet sig til